

сприймаються масами. Це може призвести до втрати політичними лідерами своїх посад. Іноді, при нерішучості влади розвивається паніка, яка якісно обмежує можливості подальшого управління ситуацією. Все це погіршує і проблему часу.

Наступний фактор – наявність високого ступеня невизначеності в кризі. Як вже зазначалося, учасники кризи часом не мають достатньо точної і достовірної інформації про реальні цілі і плани один одного. Більше того, плануючи ті чи інші дії в умовах кризи, керівництво з міркувань секретності прагне обмежити коло осіб, які мають доступ до інформації, тобто підвищується рівень секретності. У результаті виходить так, що ряд посадових осіб, від дій яких залежить засоби вирішення кризи, виявляються не знайомі з ситуацією.

В інших випадках інформації у осіб, що приймають рішення, може бути в надлишку, але, одержувана з різних джерел, вона часто має протилежний характер. Проблемою є і аналіз інформації. З усього інформаційного потоку необхідно вибрати ключові моменти. З урахуванням важливості фактора часу, рішення доводиться приймати швидко, інформаційну невизначеність посилює стресові моменти у осіб, покликаних приймати рішення, а в результаті підвищує ймовірність неправильної інтерпретації та розуміння інформації.

Останній з факторів, що впливає на політичних діячів у період кризи, є наявність обмеженої кількості альтернатив при прийнятті рішень в умовах кризи. Сторони звужують поле для можливого вибору рішень. Множинність варіантів рішень майже не розглядається, що впливає з особливостей сприйняття в конфліктній та кризовій ситуаціях, а також фактор тиску часу.

Таким чином, можна сказати, що прийняття політичних рішень в кризових ситуаціях є одним з вирішальних факторів урегулювання криз і успішного їх вирішення.

Кавилін О.А.

здобувач кафедри політології

*ДВНЗ «Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника»*

ПОЛІТИЧНА УЧАСТЬ МОЛОДІ: ПЕРСПЕКТИВИ ІНСТИТУАЛІЗАЦІЇ

Динаміка політичних процесів у сучасній Україні демонструє нам необхідність розуміння і важливості залучення молоді до суспільно – політичного життя. Останні події в Україні, Революція Гідності, та попередні події за активної участі молоді, Революція на Граніті, Помаранчева Революція вкотре продемонстрували суспільству про необхідність інституалізації політичної участі молоді, як через самоорганізацію молоді, так і активної державної політики, щодо підтримки соціально-активної молоді.

За роки незалежності наша держава пройшла складний шлях політичного оновлення, який дозволив зрозуміти, що демократія є не тільки сукупністю інститутів та норм, інституційно та юридично оформленою структурою влади. Її невід'ємною складовою є вмотивована політична участь громадян у організації та функціонування влади, що ґрунтується на усвідомленому прагненні бути повноцінним, повноправними і компетентними суб'єктами політичних відносин. Суперечливий характер політичних трансформацій в Україні, який багато в чому визначається складністю процесу взаємодії між інституційними та поза інституційними рівнями політики, ставлять перед політичною наукою низку проблемних питань, пов'язаних з необхідністю осмислення нової реальності та прогнозування її наслідків. У цьому контексті особливої актуальності та значимості набуває проблема осмислення місця та ролі політичної молоді України в системних трансформаціях перехідного періоду.

Актуальність досліджуваної проблеми загострюється наступними чинниками. По-перше зміни на початку 90 рр. XX ст. парадигми політичного, соціального та економічного розвитку українського суспільства відкрила перед громадянами України, а особливо молоддю, можливість вільної, автономної участі у процесах політичного управління, які згідно з логікою демократичного правління, набули циклічного характеру.

По-друге, основні параметри електоральної участі громадян України, особливо в частині використання пасивних та активних форм електорального протесту, потребують систематизації та узагальнення.

Однією з причин, що гальмує демократичне оновлення електоральної моделі політичної участі є еклектичне поєднання в свідомості громадян різних цінностей, та орієнтирів, що утвердилися на ґрунті часткового розмивання старих та виникнення нових стереотипів і норм.

По-третє, актуальність проблеми політичної участі молоді України в системних трансформаціях окреслюється можливістю перевірки гіпотез, підтверджених в умовах стабільних політичних систем і демократичних режимів та необхідністю визначення співвідношення основних факторів, окреслених в межах класичних теорій участі, що впливають на її характер.

По-четверте, специфіка сучасного політичного процесу в Україні одним з проявів якої є характер взаємодії між владою та громадянами, актуалізує проблему політико – правового й інституційного забезпечення політичної участі громадян у між виборчий період. Також, принципового значення для подальшої демократизації участі громадян України, а особливо молоді у політичних трансформаціях набуває окреслення шляхів розв'язання проблеми наступності, принципів реалізації основних моделей політичної участі [1].

Вирішення молодіжних проблем не можна перекладати на молодь, адже молодіжна політика – це політика пріоритетів, це справа не окремого комітету, в системі державних органів, а справа всієї держави та суспільства. [2].

Важливим чинником в еволюції державної молодіжної політики України має стати і наближення до стандартів та принципів молодіжної політики

більшості розвинених країн світу. У цей особливий період для України виникає необхідність до багатогранного підходу пріоритетності державної підтримки організованого молодіжного руху. Виникла потреба чіткої взаємодії між органами державної влади і молодіжними громадськими організаціями, які стали надзвичайно дієвими та активними у своїх формах діяльності.

Література

1. Ротар Н.Ю. Політична участь громадян України у системних трансформаціях перехідного періоду: Монографія. – Чернівці: Рута, 2007. – 4. С. 7.

2. Наумкіна С.М. Ефективна молодіжна політика як важлива умова соціальних змін та інноваційних перетворень в суспільстві: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Молодь в євроінтеграційних прагненнях України». – Івано-Франківськ 2014. – С. 95–98

Капустіна Н.Б.

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри філософії
Національний університет «Одеська юридична академія»*

КЛАСИЧНЕ УЯВЛЕННЯ ПРО ВЛАДУ ДОБИ НОВОГО ЧАСУ ТА ПРОСВІТНИЦТВА

Під поняттям «класичне» в даному дослідженні ми будемо розуміти світоглядну парадигму, яка уможливила гносеологізацію буття, пріоритети загального над одиничним, цілого над окремим.

Саме в межах класичної світоглядної парадигми, яка характеризувалася принципом «волі до влади», в нових історичних умовах народжуються нові концепції влади. Феномен влади піддається всебічній рефлексії в класичному світогляді. Так, добре відома інструментально-силова концепція влади, яка асоціюється в нашій уяві, насамперед, з англо-американською традицією, була розроблена саме в цей період англійським філософом Т. Гоббсом.

Вже у «Левіафані» Гоббса влада, яку має суверен, описується не стільки як якийсь абстрактний потенціал, наданий «пересічному громадянину» Богом, скільки як реальний засіб примусу або форма силового впливу на підлеглих. Визначення Гоббсом влади, де відчувається вплив механістичності, є явно інструментальним. Для нього влада – це перш за все «здійснення влади», це сила, спрямована на об'єкти управління та на результати їх діяльності. Гоббс вважає, що всі люди рівні від природи. Але в природному стані, до того як з'являється якась влада, кожна людина хоче не тільки зберегти свою власну свободу, але й досягти панування над іншими. Обидва ці бажання диктуються інстинктом самозбереження. З протиріч між